

[Paabøl.]

førende i sociale boligselskaber til hovedrevisoraterne, men blev dengang afvist. Nu ser jeg, at det ærede medlem hr. Holger Eriksen i sit blad *Demokraten* har fremført den tanke, at man skulle overlade denne opgave til statsautoriserede revisorer, og det kan jeg fuldt ud tilslutte mig. Jeg mener, at statsautoriserede revisorer har en sådan autoritet og en sådan indsigt og er vant til at afgive erklæringer over for banker og andre, at de også må kunne afgive de fornødne erklæringer over for boligministeriet om, at boligministeriets regler er overholdt. Jeg vil også gerne benytte lejligheden til at citere en udtalelse af det ærede medlem hr. Holger Eriksen, der i sit blad *Demokraten* for 4. april i år skriver:

„Men helt galt bliver det dog, når de tilsynsførende, hvilket er meget almindeligt, er boligministeriets embedsmænd. Vi tror ikke, at de på nogen måde misbruger deres stilling, men alene den omstændighed, at de kan have en personlig interesse i at fremme de projekter, som vil give dem en væsentlig merindtægt, først i byggetiden og derefter som almindelig tilsynsførende, gør det tvungende nødvendigt, at der sker en ændring i dette forhold.“

Ja, det er jo netop faren, at større og større kredse blandt embedsmænd, kommunalpolitikere og folketingsmænd er knyttet til disse selskaber.

Jeg er ikke i tvivl om, at den højtærede boligminister har vilje til at holde tugt og orden inden for det område, som er ham betroet, og jeg påskønner den hurtighed og den resolutthed, hvormed den højtærede minister har taget fat på denne opgave.

Den nuværende boligstøttelov med dens næsten ubegrænsede muligheder for det sociale byggeri giver rige muligheder for misbrug. De sociale selskaber kan bygge videre for statens og lejernes penge uden at eje noget selv, uden risiko, med en række privilegier, som ikke er tilstrækkelig sagligt begrundede i økonomiske og sociale hensyn, og det giver en gunstig jordbund for misbrug, og jeg mener ikke, at boligministeriets svage hænder er i stand til at standse disse misbrug. Boligministeriets kontrol kan ikke erstatte konkurrencen. Vejen til flere boliger, til bedre boliger og til billigere boliger går

gennem øget konkurrence, gennem rationalisering og standardisering, gennem industrialisering, så at stadig flere elementer til byggeriet kan fremstilles på løbende bånd og arbejdet på byggepladserne indskrænkes til et minimum gennem bedre samspil mellem de kræfter, der virker i byggeriet, så spild på arbejdspladsen kan undgås og byggeriets tidsterminer overholdes. Men alt dette nås ikke ved et politisk betonet statsbyggeri, der bygger på disse selvbestaltede, såkaldte sociale boligselskaber. Den nuværende boliglov kan kun sinke byggeriets udviklingstakt til skade for det boligsøgende publikum.

Vi må have risikovillig kapital ind i billedet, folk, der har penge med hjemmefra og ikke skal finde dem alle sammen på byggepladsen, og vi må koble opsparing og boligbyggeri sammen. I parcelhusbyggeriet går det af sig selv, det er opsparingsfremmende og rummer store folkelige værdier. Det kan også gøres i etagebyggeriet gennem et egentligt andelsbyggeri, ikke under den form, som nu er almindelig; jeg vil have et andelsbyggeri frem, hvor man ejer sin andel på en sådan måde, at man også har lov at sælge den. I øjeblikket er det sådan, at den, som har en sådan andel, får den forrentet og får den udbetalt ved fraflytning, men i virkeligheden skulle han have lov at overdrage sin aktie eller andel, hvis det er andelsbyggeri, for det, den er værd. Derigennem kan man gøre boligen til en konjunktursikkert sparekasse for den, der bor i en lejlighed. Jeg mener ikke, at man skal blive stående derved, jeg mener også, man skal undersøge mulighederne for, at beboerne i de nuværende sociale selskaber kunne blive ejere af ejendommene. Da der ikke er andre penge i billedet end statens og lejernes, må det være muligt at finde en mellemproportional, så begge parter kunne få en tilfredsstillende løsning: staten får afviklet lånet hurtigere og tager eventuelt noget ind på subsidierne, lejerne kommer selv til at styre foretagendet; det vil billiggøre administrationen, og lejerne kan forbedre deres boliger og få en konjunktursikkert opsparing.

Jeg vil gerne spørge den højtærede minister, om han er villig til at tage en sådan løsning under overvejelse.

Må jeg til slut sige, at jeg ved, at der